

λάσσης, καὶ τέλος πρὸς τὰ κυανᾶς κορυφὰς τῶν ὀρέων τοῦ Μωάβ. Ἐν ᾧ δὲ ὁ δύνων ἥλιος διὰ τῶν χλωμῶν ἀκτίνων του ἀποχαιρετίζει τὰς χρυσιζούσας θόλους τῶν τεμενῶν, ἀναδύουσι

πρὸ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν του ὄνειροπολήματα καὶ προσφιλεῖς μορφαὶ ἐκ τῆς ἀθώας καὶ εὐλαβοῦς παιδικῆς του ἡλικίας καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ψιθυρίζουσι τὰ χεῖλη του: *Ιερουσαλήμ!*

1. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (ἐν σελ. 17). Ὁ Κωνσταντῖνος ἐγεννήθη τῇ 2. Αὐγούστου 1868, τῇ δὲ 1. Δεκεμβρίου 1886 ἐωρτάσθη ἐν Ἀθήναις μεγαλοπρεπῶς ἡ ἐν-ηλικιώσις Του. Συμπληρώσας πένυσι μετὰ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας τὰς θεωρητικὰς Αὐτοῦ σπουδὰς κατετάχθη εἰς τὸν στρατόν, ἐν ᾧ ὑπηρετεῖ καὶ νῦν ὡς ἀνθυπολοχαγός. Μετὴν στολὴν τῆς πρώτης ὑπηρεσίας Του παρέχομεν σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ λαμπροῦ νεανίου.

2. ΡΩΜΑΙΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΘΥΣΙΑΙ (ἐν σελ. 21). Ὅσα-κὶς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐξήρχοντο εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης, προσέφερον προηγουμένως τοῖς θεοῖς θυσίας, ὅπως ἐξευμενίσωσιν αὐτοὺς καὶ τῇ βοηθείᾳ των τρέψωσι τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγὴν, ὅσας δὲ πάλιν ἐπανήρχοντο ἐκ τοῦ πολέμου νικηφόροι, ἐξέφραζον διὰ θυσιῶν τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην των. Κατὰ πᾶσαν ἐορτὴν τοῦ δήμου ἐν γένει, ἡ ἐκάστης οἰκογενείας ἰδίᾳ ἔπρεπε νὰ τελεσθῶσι καὶ θυσῖαι, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἐν παντὶ ὁπασοῦν σοβαρῶ. τοῦ βίου των συμβεβηκότι ἐθεώρουν ἀπαραίτητον τὴν σύμπραξιν καὶ ἀρωγὴν τῆς θεότητος. Ὅσον δὲ πολυπληθεῖς καὶ ποικίλοι ἦσαν οἱ προσκυνούμενοι θεοί, ἄλλο τόσον διάφοροι τὸ εἶδος ἦσαν καὶ αἱ πρὸς αὐτοὺς τελούμεναι θυσῖαι, ἀπασῶν δὲ χαριεστάτη ἀναμφιβόλως εἶνε ἡ προκειμένη, ἣν μετὰ τήσεως τέχνης καὶ λεπτότητος ἐξεκόνονεν ἡ δόκιμος ζωγράφος Ἡρα Κόομανς, ἐν Παρίσις, αὐτὴ ἐκείνη, ἣτις ἐξωγράφησε καὶ τὴν περίφημον τῆς Τανάγρας ποιήτριαν, τὴν *Κόρινναν* (ἰδ. Κλειούς, Τόμον Α'. 1885, σελ. 325).

Πρὸ τῆς θεᾶς προσέρχονται περικαλλεῖς κόραι μόλις ὑπερπηδήσασαι τὸν οὐδὸν τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ προσφέρουσιν εἰς τὴν προστάτιδα ὡς θυσίαν πᾶν ὅ,τι ταῖς ἦτο προσφιλές καὶ ἀγαπητὸν κατὰ τὴν φιλοπαίγμονα ἡλικίαν των, ἥδη δὲ μὴ ἀρμόζον εἰς τὸ παρθενικὸν αὐτῶν ἦθος, μετὰ ἄλλους λόγους τὰ ἀθύρματα, τὰς πλαγγόνας των καὶ τὰς πολύχρωμα σφαιρίδια, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ὁποίων ἱκετεύουσι τὴν θεὰν νὰ παράσχῃ αὐταῖς τὴν πρέπουσαν ἀμοιβήν — τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ πεφλημένου καὶ ἐκλεκτοῦ τῆς παρθενικῆς των καρδίας.

3. Η ΣΙΩΝ (ἐν σελ. 25. — ἀνγθ. σελ. 27).

4. Η ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΕΠΙ ΧΡΙΣΤΟΥ (ἐν σελ. 28). Ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς βιβλίοις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τῶν Κριτῶν γίνεται ἐπανειλημμένως μνεῖα τῆς πόλεως ταύτης, ἀλλ' ἡ ἱστορία της ἀρχίζει κυρίως ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Δαυὶδ. Ἐπὶ μακρὸν ἡ πόλις αὕτη ἦτο τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος πολλῶν ξένων δυναστειῶν, ἕως οὗ ἕνα καὶ ἡμισὺν αἰῶνα πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν οἱ Ἀσμοναῖοι κατέστησαν αὐτὴν αὖθις ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον. Ἐν ἔτει 64 π. Χ. κατεκτήθη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου ὑπάτου Πομπηίου καὶ προσ-ηρτήθη εἰς τὸ ὄλον ἐν αὐξανόμενον καὶ ἀκατασχέτως ἐπεκ-

τεινόμενον Ῥωμαϊκὸν κράτος, ἕνα δὲ αἰῶνα ἀργότερον ἀπεπειράθη ν' ἀποσείσῃ αὖθις τὸν βαρὺν Ῥωμαϊκὸν ζυγόν, ἀλλὰ τῷ 70 μ. Χ. ἔτει ἐκυριεύθη μετ' ἀπελπιστικὴν ἀμυναν ὑπὸ τοῦ Τίτου καὶ κατεστράφη ὑπ' αὐτοῦ ἐντελῶς, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν „οὐ μὴ μείνῃ πέτρα ἐπὶ πέτρας“. Ἐκ τῶν χρόνων τούτων διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν λίαν περίεργοι εἰδήσεις περὶ τῆς τοποθεσίας της, τῶν ἐν αὐτῇ κτιρίων καὶ τῶν προτειχιζόντων τὴν ἀγίαν πόλιν ὀχυρωματικῶν ἔργων. Συνέκειτο τότε, ἐπομένως δὲ καὶ καθ' οὗς χρόνους ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδασκεν ἐν αὐτῇ τὸ νέον καὶ σωτήριον θρήσκευμα, ἐκ τῆς ἀνω πόλεως, τῆς Σιών, ἣς ἰδίᾳ σημερινὴν εἰκόνα παρεθέσαμεν, καὶ ἐκ τῆς πρὸς βορρᾶν ταύτης κειμένης κάτω πόλεως, ἣτις ἐκ τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς παρέλαβε καὶ τὸ ὄνομα Ἀκρά. Τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον, τὸ πρὸς ἀριστερὰν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι φαινόμενον ὅτι προσέχει τῆς πόλεως, εἶνε ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος. Ἐν δὲ τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως τὸ ἐν τῇ εἰκόνι μας σκοτεινὸν φαινόμενον ἐκείνο κτίριον μετὰ τῶν τριῶν πύργων εἶνε τὸ πραιτώριον, ὅπου ἐνδιητᾶτο ὁ Ῥωμαῖος διοικητής. Ἡ ἐπιβλητικὴ καὶ ἐπιμή-μήκης οἰκοδομὴ ἔμπροσθεν τῆς πόλεως εἶνε ὁ πολυτελής ναὸς τοῦ Ἡρώδου μετὰ τῶν ἐξωστῶν καὶ τῶν προαυλιῶν του. Ἡ δὲ προσέχουσα αὐτοῦ πολυστήλος οἰκοδομὴ εἶνε τὸ ἱερόν, πρὸς ὃ συνδέεται πρὸς τὰ κάτω ὁ νάρθηξ τῶν ἱερέων, εἰς ὃν ὁδηγεῖ ἡ „Ὠραία πύλη“ μετὰ τῆς πολυστήλου στοᾶς της. Πρὸ αὐτῆς βλέπομεν τὸν ἐσωτερικὸν νάρθηκα καὶ τὸν βωμὸν τῶν ὀλοκαυτωμάτων καὶ πρὸς τὰ ἔξω κείμενον τὸ προαύλιον τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν γυναικῶν, τέλος ἐγγὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους τὸ προαύλιον τῶν ἐθνικῶν. Ἀριστερὸθεν τοῦ ναοῦ βλέπομεν τὴν καμπυλοειδῆ γέφυραν τὴν συνενόυσαν αὐτὸν πρὸς τὴν ἀνω πόλιν. — Οὐδεμία πόλις ὑπέστη τοσαύτας περιπετείας καὶ προβολὰς ἐκ μέρους τῶν πολεμίων, ὅσας ἡ Ἱερουσαλήμ. Ἐκ τῆς ἱστορίας της μαυθάνομεν, ὅτι τριάκοντα καὶ τέσσαρας φορές ἐκυριεύθη καὶ ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν ἐκαστοτε κατακτητῶν της, κατὰ τὰς πολυαριθμούς δὲ πολιορκίας ἐκατομμύρια ἀνθρώπων εὗρον τὸν θάνατον πρὸ τῶν ὀχυρῶν της τειχῶν. Ταῦν ἡ ἄλλοτε λαμπρὰ καὶ ἐπιφανὴς πρωτεύουσα τῶν βασιλείων τοῦ Ἰουδα καὶ τὸ προαιώνιον κέντρον τοῦ μωσαϊκοῦ μονοθεϊσμοῦ εἶνε μικρὰ καὶ κακόκτιστος ἐπαρχιακὴ πόλις, μόλις ἀριθμοῦσα 20,000 κατοίκων, ἐξ ὧν 5000 περίπου εἶνε χριστιανοὶ καὶ ἄλλοι τόσοι Ἰουδαῖοι. Ἡ ἐντύπωσις, ἣν καθόλου τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως ἐμποιεῖ εἰς τὸν ξένον, εἶνε μελαγχολικὴ, ἀπὸ τοῦ ὅρους τῶν Ἑλαιῶν ὅμως ὀρωμένη παρέχει θεᾶν μεγαλοπρεπὴ καὶ ἐπιβλητικὴν. Ἀφθονεῖ δὲ πανταχοῦ ὁ ἱερὸς οὗτος τόπος ἱστορικῶν μνημείων μεγίστης ἀξίας, διότι τὸ παρελθὸν τῆς πόλεως μεγαλεῖον ἀφῆκεν ἀνεξάλειπτα καὶ πολυπληθῆ τὰ ἔχνη τῆς ἐνταῦθα ὑπάρξεώς του.